

TIMO VIHAVAINEN

Naisten erillissota

Timo Vihavainen kommentoi Irma Sulkusen artikkelia ”Mitä historiassa on totta? Kansallisen historian myytit ja todellisuus” (HAik 1/2006, 30) ja Sirpa Kähkösen kolumnia ”Naisten ja lasten jatkosota – erillistä vai yhteistä?” (HAik 1/2006, 36).

■ Irma Sulkunen kirjoittaa menneisyyden eri aineiden ”sekakäytöstä” ja siitä nykyään suositusta ideasta, että historia voisi olla postmodernia mielikuviutusleikkiä, jossa menneisyyden sirpaleita voisi yhdistellä mielivaltaisiksi kokonaisuuksiksi nykyisiin tarpeisiin.

Kuin kommenttina Sulkusen artikkeliin on samassa numerossa Sirpa Kähkösen kirjoitus, jossa tämä esittää sota-ajan Suomen Saksan liittolaisena perustellen asiaa kuo-piolaisen *Savo*-lehden kirjoituksilla ja ajan sosiaalipoliittisilla suuntauksilla.

Kähkösen mukaan ”puhe erillissodasta kiistää sen tosiasian, että hyväksymällä Saksan kumppanikseen Suomi suostui myös hyötymään murhista, pakkotyöstä ja riistosta”.

”Till tidernapas har man levat” sanoisi sota-ajan tunnettu radioääni Jahvetti.

Jos ja kun kirjoittaja oikeasti kuvittelee, että suomalaiseen sota-ajan diskurssiin kuului holokaustia toteuttava Saksa, joka ”hyväksyttiin” kumppaniksi kuin lapsityövoimalla tehdyt tossut valintamyymälän hyllyltä, niin hän on yksikertaisesti väärässä. Tällainen tulos on mahdollinen vain mikäli jättää huomiotta niin poliittisen historian massiiviset tutkimustulokset kuin aikakauden mielialoja kartoittavan aineiston. Sitä on esimerkiksi valtion Tiedoituslaitoksen arkistossa riittämiin. ”Holokaustin” projisioiminen suomalaiseen jatkosodan todellisuuteen ja aikakauden todellisten diskursien rajaaminen siitä pois varmaankin palvelee joitakin nykyisiä tarpeita. Kysymys kuitenkin kuuluu, onko historiantutkimuksen tuloksilla väliä, vai onko jokaisella yhtäläinen oikeus historiakuvaansa siitä riipumatta. ■